

NIEKEDY JE PEKNÉ, ŽE MA MILUJEŠ

ROMÁN O SILE SKUTOČNÉHO PRIATEĽSTVA,
VINICIACH V BORDEAUX
A HĽADANÍ LÁSKY NA CELÝ ŽIVOT

MARIE VAREILLE

metafora

NIEKEDY JE PEKNÉ, ŽE MA MILUJEŠ

ROMÁN O SILE SKUTOČNÉHO PRIATEĽSTVA,
VINICIACH V BORDEAUX
A HĽADANÍ LÁSKY NA CELÝ ŽIVOT

MARIE VAREILLE

MARIE VAREILLE
**NIEKEDY JE PEKNÉ,
ŽE MA MILUJEŠ**

Vydala GRADA Slovakia s.r.o., pod značkou Metafora
Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1
www.grada.sk
Tel.: +421 2 556 451 89
ako svoju 163. publikáciu.

Z francúzskeho originálu *Je peux tres bien me passer de toi* vydaného
vydavateľstvom Charleston, éditions Leduc v roku 2015,
preložila do slovenčiny Miroslava Kubovčiaková.
Jazyková redakcia Anetta Letková
Návrh a spracovanie obálky Zuzana Ondrovičová
Grafická úprava a sadzba Zuzana Ondrovičová
Zodpovedná redaktorka Zuzana Kolačanová

Vydanie 1., 2023
Počet strán 304
Tlač FINIDR, s.r.o.

Copyright © Charleston, éditions Leduc, 2015
First published in the French language by Charleston, éditions Leduc.

Slovak edition © Grada Slovakia s.r.o., 2023
Translation © Miroslava Kubovčiaková, 2023
Cover illustrations © stock.adobe.com/21021021, Nataliya Kunitsyna

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy

*Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej či elektronickej knihy
nesmie byť reprodukováaná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe
bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.
Neoprávnené použitie tejto knihy bude trestne stíhané.*

ISBN 978-80-8090-516-3 (ePub)
ISBN 978-80-8090-515-6 (pdf)
ISBN 978-80-8090-514-9 (print)

Mojej starej mame Marii-Françoise Vareilleovej,
rodenej Palangiéovej.

*Nikdy nemilujte niekoho, kto sa k vám chová,
akoby ste boli obyčajní.*

Oscar Wilde

DENNÍK CONSTANCE DELAHAYEOVEJ

13. februára 2013, 20.45 hod.

Účasť na Gregových narodeninách zrušená na poslednú chvíľu z dôvodu urputnej migrény. Do štvrt hodiny už budem ležať v posteli s *Rozumom a citom* a so svojím novým verbenovo-mätovo-aspirínovým bylinkovým čajom.

Môže za to moja sestra Anne-Marie, ktorá mi na Vianoce podarovala darčekový poukaz na *Workshop objavovania tajov enológie pre dvoch*, z čoho skrsol môj skvelý nápad naplánovať si ho na včera večer. Pravdaže, musela som ísť naň sama, lebo veď nie som dvaja.

Pozitívum: Na ochutnávke som mohla vypiť dvojnásobné množstvo vína, ktoré som navyše odmietala vyplúvať, pretože to považujem za plytvanie.

Negatívum: Môj stav (sťatá do mŕtva po dvoch pohároch) mi neumožnil nájsť si spriaznenú dušu, ako to mala prefikane naplánované Anne-Marie, keď mi dala takýto darček.

Každopádne, keďže sa na workshope objavovania tajov enológie pre dvoch stretli výhradne páry, ktoré na seba gúľali očami cez poháre vína, lepšie bolo prizerať sa na to pripitá.

Výsledok akcie: I keď som nenašla spriaznenú dušu, ale ja, ktorá takmer nikdy nepijem, odteraz milujem víno. Myslím, že by som si dokázala vypestovať ozajstnú vášeň pre poznávanie vína, veď aj náš lektor mi povedal, že mám vynikajúce chuťové bunky. Za jeho námahu som sa prihlásila na tri nasledujúce lekcie.

Poznámka: Nezabudnúť poďakovať tej potvore Anne-Marii.

Chloé

Keď tretíkrát stláčam zvonček, aby som prehlušila hluk prichádzajúci zvnútra, dvere sa konečne otvoria.

Charlotta ma objíme. Brucho jej od pondelka ešte viac narástlo.

– Chloé, myslela som si, že nemôžeš prísť! – Porada zrušená, – vravím a už vchádzam dnu.

Pravdaže, klamem, ale chcela som si byť istá, že tam bude aj Guillaume, keď nás už prestali pozývať naraz.

Charlotta zatvorí za mnou dvere.

– Práve mi volala tvoja kamoška Constance, že nakoniec nepríde.

– Viem, ozvala sa mi.

Kráčam po chodbe do obývačky, fľašu J&B, ktorú som priniesla, položím na príborník a na okamih ustrniem v obdivnom úžase. Počas svojich posledných narodenín som bola pyšná na svoj kulinársky výkon, keď som zapichla dvadsaťosem sviečok do kupovaného mramorovaného biskvitu, no popri Charlotte vyzerám úboho. Aj v šiestom mesiaci tehotenstva na manželove tridsiate narodeniny naskladala servítkové origami a pripravila prehliadku slaných koláčikov s rajčinami a so syrom feta a chuťoviek zo surovej zeleniny.

Nasleduje ma do obývačky, a kým jej stihnem zablaho-
želať k pohosteniu, pochváli mi nový účes a hneď mi začne
rozprávať o vyšetrovaniach u pôrodníka. Strčí mi pod nos naj-
novší záznam z ultrazvuku. Sklon všetkých budúcich ma-
mičiek všade sa oháňať panoramatickou fotkou svojej ma-
ternice mi vždy pripadal trocha prekvapujúci, ba až mierne
nemiestny. Aby som jej urobila radosť, pozorne si prezerám
obrázok zakrpatenej fazuľky a potom vyhlásim: – Už mu je
pekne vidieť profil, má vysoké čelo, bude múdry.

Tvár sa jej rozžiari pri predstave, že jej bábätko je bu-
dúcim nositeľom Nobelovej ceny, a ja to využijem a len
tak ledabolo utrúsím: – Guillaume nepríde?

– Ba, príde, – povie mrzuto a vzápätí dodá: – Ubli-
žuješ si.

Myknem plecom. Charlotta ma pozná pridobre. Ne-
uhnem pred jej podozrievavým pohľadom, ale viem, že
ona veľmi dobre vie, že ofina, ktorú som si pri odchode
z práce načesala až tesne pod obočie, ihličkové podpätky,
také trýznivé, až mám chuť amputovať si obe nohy, a ob-
tiahnuté džínsy, to všetko kvôli nemu... Apropo, džínsy,
aby som vyzerala štýlovo. Prišla som v džínsach, ani som
sa predtým neprezliekla, pretože som cool. Odkedy sa
priateľíme, Cha nie je z tých, ktoré sa nechajú obalamutiť
džínsami či údajne zrušenou poradou. Zrejme si dokonca
domyslela moju novú čipkovanú spodnú bielizeň Aubade,
ktorú som si kúpila špeciálne na túto príležitosť. Čo chce-
te, šťastie praje pripraveným.

Ona to všetko vie, no nepovie nič ani nesúdi, len si
robí starosti.

– A ja som dúfala, že ťa s niekým zoznámim, po-
vzdychne si. – S jedným advokátom, ktorý robí s Gre-
gom. Má tridsať, je veľmi milý, je s ním psina a navyše...

Ďalej nepočúvam. Práve vchádza Guillaume s tým svojím pokojným úsmevom, vytiahne ruku z vrecka tmavosivého obleku a podáva ju Gregovi, Charlottinmu manželovi, ktorý na pár sekúnd vystrčí nos z kuchyne, aby ho pozdravil. Potľapkajú sa po chrbte a z pier mu čítam: – Ako sa máš, chlape?

Viete, to len vďaka mne je taký, aký je. To ja som ho naučila nehrbiť sa, ostrihala som mu vlasy, prinútila ho, aby si kupoval obleky na mieru a okuliare vymenil za šošovky. Vďaka mne sa mu na perách zrodil ten večný nenápadný úsmev, pri ktorom rumenejú jeho praktikantky. Ja som mu dodala sebadôveru. A pritom som ho milovala už predtým, aj v oblekoch fušerského strihu, intelektuálskych okuliaroch a príliš dlhých vlasoch s tou jeho nesmelosťou. Lúbila som ho, keď sa ešte krčil v kúte a ostatné dievčatá nezavadili oňho ani pohľadom.

Charlotta mi ponúkne niečo na pitie, a to ma prebudí. Odpovedám, že si idem do chladničky po pivo. Vyhýbam sa Guillaumovmu pohľadu. Usmievam sa na všetkých okrem neho a všetci okrem neho sa na mňa pozerajú. Som na poľutovanie. V kuchyni narazím na Grega, sústredene krája pizzu domácej výroby.

– Všetko najlepšie k narodeninám, Greg.

Zdvihne hlavu, zanietene sa rozoženie nožom a postrieka si paradajkovou omáčkou nebovomodrú košeľu.

– Chloé, som rád, že si tu. Charlotta mi povedala, že nemôžeš prísť.

– Nakoniec to vyšlo. Nevymyslela som však nič originálne, priniesla som ti fľašu J&B, ako každý rok.

Pobožká ma.

– Ďakujem, to si nemusela.

Greg je sympatický muž. So Charlottou tvoria pár, aký sa dnes už len tak nevidí: až kým ich smrť nerozdelí. Poznajú sa desať rokov, a hoci sa neprestajne hádajú, aj tak sa ľúbia ako v prvý deň. To keby som ja zajtra stretla muža svojho života, čo je (majme súdnosť) veľmi málo pravdepodobné, tak by som taký vzťah, aký majú teraz oni, dosiahla súčasne s menopauzou.

Greg nahodí svoj trocha zahanbený výraz, pri ktorom vyzerá ako Marshall v *How I Met your Mother*, odkašle si a potom mi povie: – Chloé, prepáč mi to, no vyrozumel som, že neprídeš, a tak som... pozval Guillaumea.

Charlottin hlas za mnou odpovedá namiesto mňa, a aj keď som k nej obrátená chrbtom, viem, že gúľa očami.

– Neboj sa, miláčik, Chloé to neprekáža. Práve naopak...

S rukami v bok pokračuje: – Každopádne sa ma už dvaja Gregovi kamaráti na teba pýtali. Ak by ťa to náhodou zaujímalo...

Do úst si vopchám polovicu odkrojenej pizze.

– Zaujíma ma to.

Prekvapene si ma premeria, v očiach jej skrsne iskierka nádeje.

– To fakt?

– Fakt, – odpoviem, prehltajúc posledný hlt.

– Neviem, ako to robíš... takto sa napchávať a pritom mať takéto telo, – povzdychne si Charlotta.

– To je tým, že veľa športujem, súložím s neznámymi a mám super zdravú stravu založenú prevažne na svetlom pive.

Zachichoce sa, chytí ma za ruku a odvádza z kuchyne. Ten jej advokát nevyzerá zle. Charlotta vie, k čomu inklinujem. Za vyše desať rokov, čo mi predstavuje všetkých

svojich kamarátov, kolegov, bratrancov, kolegov kamarátov a kamarátov bratrancov Gregových kolegov. Aj keď som beznádejný prípad, neopustí ma, nie dovtedy, kým sa nevydám a nebudem mať štyri deti. Bdie nado mnou.

* * *

Chvíľu sa rozprávam s advokátom, vysvetľujem mu, že robím strategické poradenstvo pre podnikateľov v jednej veľkej firme. Zdá sa, že to naňho zapôsobilo. Vyberiem si cigaretu, potrebovala by som oheň. Usmeje sa na mňa, nakloní sa bližšie, aby mi pripálil, pritom mi pozerá do očí. Na ruku mu priložím dva prsty, aby sa zapalovač tak nechvel. Trocha znepokojene sa ma pýta, či sa tu môže fajčiť, a ja mu podávam cigaretu s odtlačkom rúžu na pery na konci, aby si tiež potiahol. Je sexi, keď fajčí, ale ja tu nie som kvôli tomu. Práve sa vracia Guillaume s mierne kľčovitým výrazom. Vedzte, že jediné, čo je na tomto svete predvídateľnejšie ako muži, je dátum Nového roka.

– Chloé?

– Jej, Guillaume, ahoj, nevidela som ťa.

Narovnáva si uzol na kravate, ponárajúc sa svojimi modrými očami do mojich.

– Máš sa? Môžem s tebou hovoriť?

– Áno, samozrejme.

Advokát pochopí, že je tu navyše, vzdiali sa a ja v sebe cítim neurčitú výčitku, že som ho vzrušila.

– Nový účes?

– Hej. Stvoril ho José, ten, ktorý robí dolu.

Uvoľní sa, v očiach mu hrajú iskry, a keď sa usmeje, urobia sa mu na nich záhyby. Chvíľu sa rozprávame. Desať minút. O novom iPhone, ktorý si práve nadelil. Viete, je veľmi ťažké, keď sa máte začať baviť o banalitách

s človekom, s ktorým ste sa roky delili o všetko. Je to oveľa horšie, ako sa nerozprávať vôbec. Moje telo si uchovalo reflexy z minulosti. Reflex, ako mu vsunúť prsty do uzla na kravate a povytiahnuť mu ju, oprieť si hlavu o jeho rameno, mechanicky sa pohrávať s končekmi vlasov, ktoré sa mu vlnia na šiji. Tomu je teraz koniec, na to už nemám nárok. A tak si kontrolujem hlavu, ruku, úsmevy a po desiatich minútach mu s letným povzdychom poviem: – Tak poďme, nebudeme sa tu rozprávať celý večer. Nechcela by som, aby si mysleli, že sme spolu.

Usmeje sa na mňa modrými očami a s drobným záhybom smútku na perách.

– Polovica chlapov v tejto miestnosti visí na tebe pohľadom, nemalo by byť až také ťažké nájsť si tu čitateľa.

Trocha nahlas sa rozosmejem a trocha prirýchlo mu ukážem chrbát. Je mi do plaču.

* * *

Ubehli tri hodiny, vyfajčila som sedemnášť Marlboro Light, podebatovala so všetkými, dvom chlapíkom vrátane advokáta som dala telefónne číslo a tretí dostal vymyslené. V kúpeľni si skontrolujem mejkap, opravím ocnú linku čiernou kontúrkou a napijem sa vody z vodovodu. Charlotta v kuchyni rozkladá sviečky na koláč, hromžiac na Gregových kamarátov, ktorí im zobudili malú Sophiu. Sophia má tri roky a bosá plače vo dverách kuchyne, jej plyšová hračka sa váľa po zemi. Vezmem ju do náručia.

– Poď, dievčatko moje, ideme spinkať.

– Si krásna ako víla, teta Chloé, – vraví pomedzi vzlyky a z ľavej nosovej dierky sa jej nafukuje soplíková bublina.

Vezmem ju do jej izby a položím na posteľ. Voní vanilkou a teplom bábätiak. Žiada si pomojkať sa a ja

jej vyhoviem. Veľmi by sa mi páčilo, keby som mohla s rovnakou istotou prikázať dospelým, aby sa so mnou pomojkali. Vybozkávam ju na nežné buclaté líčka, zaviním ju do perinky a vravím jej, že si z nej narobím sushi a celú ju zjem, pretože ja milujem sushi zo Sophie. Ona kričí, smeje sa, vzpiera sa. Nechce skončiť ako sushi. Zaslintá mi líca. Čo už, môj mejkap je preč. Okolo krku mi ovinie buclaté rúčky a prosí, aby som jej porozprávala rozprávku.

Váham, potom zatvorím dvere na izbe, rozsvietim modrú lampičku. Nikdy Sophii nečítam rozprávky, vymýšľam si ich pre ňu. V hlave mám veľa príbehov, ktoré by som chcela napísať. Raz možno. Z izby počujem, ako hostia v obývačke spievajú *Happy birthday*, tleskajú a písajú, keď Greg sfúkne sviečky. Sediac na koberci rozprávam sushi Sophii rozprávku o princeznej, ktorej ležali pri nohách všetci princovia, no ona sa zaľúbila do predavača snov z Hviezdnej ulice. Vymýšľam si ďalšie a ďalšie zvraty, až kým jej oťažujú viečka a počuť už len zvuk cmúľania palca v ústach.

Napriek tlmenému smiechu a útržkom hlasov pôsobí izba s miniatúrnym nábytkom pozoruhodne pokojne. Na spánok dievčatka dozerajú plyšiaciky s nehybným pohľadom, nočná lampa s tienidlom sa točí a premieta na steny a strop modré obrázky. To musí byť paráda byť Sophia, mať tri roky a Charlottu za maminu. Nevedieť, čo je to smartfón, tampón, kondóm, frťan, život, ktorý beží deň za dňom rýchlejšie a uniká nám pomedzi prsty. Skalopevne veriť, že na vás čaká predavač snov z Hviezdnej ulice, ktorý vás na svojej lietajúcej motorke odvezie na kraj sveta... Z hlbokých filozofických úvah ma vytrhne náhle zavibrovanie iPhonu.

23.57 – GUILLAUME FAVREAU

Odchádzam. Ideš?

Ostávam sedieť na ružovom koberčeku, čakám desať minút. Desať minút pozerám, ako Sophiina rotujúca lampa kreslí na stenu modré jednorozce. Desať minút si navrávam, že by som mala odmietnuť a prestať robiť hlúposti, pretože svojho predavača snov zrejme nenájdem tak, že zase raz pôjdem s Guillaumom. Desať minút si vravím, že ak ho nechám čakať desať minút, bude premýšľať, či som už odišla, bude ma hľadať, robiť si starosti.

00.07 – CHLOÉ LACOMBOVÁ

Okej.

Čo mám robiť, je to silnejšie ako ja.

Odpoveďou je mi smajlík. Neznášam smajlíky. Je to ako klamlivá reklama, aj z tých najväčších úbožiakov robia sympatických ľudí.

* * *

Keď Charlotta vidí, ako si po Guillaumovi obliekam kabát, zazrie na mňa so zvrášteným obočím a chce vedieť, kam mám namierené. Vysvetľujem, že sa zveziem Guillaumovým taxíkom na Pigalle, pretože sa vraciam domov. Podozrievavo si ma premeriava. Vtisnem je bozk na líce.

– Ty si taká moja mama, – poviem.

Vôbec ju to nerozosmeje. Povzdychne si.

– Vážne, Chloé, robíš sprostosti.

* * *

Len čo sa za nami zabuchnú dvere na bytovke, Guillaume ma chytí za ruku. Keď ma takto drží, zdá sa mi, že mám znovu pätnásť. V taxíku ma pobožká. Končekmi prstov ho hladkám v jamke zápästia, tam, kde sú do seba vpletené vytetované drobučké „C“ a „G“ ako pamiatka na časy, keď som bola dosť hlúpa na to, aby som verila, že život prežijeme spolu. Rukami mi prejde pod top, prstami odsúva čipky bielizne Aubade. Vedela som, že je to dobrá investícia. Kým platí, bojujem s kabelkou, aby som v nej našla kľúče, až mi spadnú na zem. Vo výťahu sa dychtivo bozkávame ako dvaja študenti.

– Ak budeš príliš hlučná, Chlo, zasa si to od pani Gomezovej pekne zlizneš, – zašepká s ústami prechádzajúcimi po mojom krku.

Napriek februárovej zime má príjemne teplé ruky a usmieva sa očami. Nedarí sa mi zastrčiť kľúč do zámky.

* * *

Dvere sa znovu zatvoria, je ticho. Konečne. Ticho a Guillaume, vôňa jeho mydla aj alkoholu, jeho krásne učesané vlasy, ktoré sa strapatia pod mojimi prstami. Moje oblečenie padajúce na zem, jeho ruky, ktoré ma zdvíhajú a kladú na kuchynský stôl, akoby som nevážila viac ako taška s nákupmi.

Na okamih sa zasekne, kým mu rozopnem košeľu. Končekmi prstov mi zastrčí prameň vlasov za ucho a pošepne: – Páči sa mi tá ofina, je sexi.

Nenechá ma odpovedať. A ani to nechcem. Chcem, aby to vzal do vlastných rúk. Môj typ nie sú až tak muži džentlmeni, romantici, Ashleyovia Wilkesovia či Markovia Darcyovia. Vyrastala som ďaleko od vznešených haussemanských palácov šestnásteho parížskeho obvodu, mám slabosť pre gaunerov.

Chcem, aby sme to dokončili na zemi v predsieni alebo na kuchynskom stole, pretože posteľ je príliš ďaleko, chcem Heathcliffov zápal za bitia bleskov ako v *Búrlivých výšninách* a vášň Rhetta Butlera uprostred horiacej Atlanty. Všetko alebo nič, neznášam zlatý stred. Čo už, čítala som priveľa románov.

* * *

Potom si ma privinie k sebe, líce mu položím na spotenú hrud'. Na okenných sklách malilinkej kuchyne sa vyzrážala para, ktorá nám pripomenie zimu vonku. Vezme ma na ruky a odnáša ma do postele. Keď sa načiahnem za baličkom cigariet na nočnom stolíku, zašomre: – Nesvedčí ti to, Chlo. Mala by si prestať.

Tak ich nechám na mieste a on odchádza naspäť do kuchyne. Keď sa vráti, je oblečený a v ruke drží pohár mlieka. Zatvorím oči, nezvládam ten pohľad, keď odchádza. Pohár položí na nočný stolík a pobožká ma na čelo. Cítim, že sa vzdáľuje, vchodové dvere sa zabuchnú, v byte už nič ani nešuchne, už tu nie je.

* * *

To je praktické, taký ex, všetky by sme sa mali raz za čas vyspať s nejakým ex. Ba ja by som mala spať len s ním, pretože iba s ním mám naozaj chuť spávať. S mojím ex.

* * *

Môj ex, ktorý už dva roky žije s inou. Môj tupý ex, ktorý sa o štyri mesiace žení.